Súd:	Okresný súd Žilina
Spisová značka:	6C/21/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu:	5117210198
Dátum vydania rozhodnutia:	08. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	Mgr. Andrej Kekely
ECLI:	ECLI:SK:OSZA:2018:5117210198.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina v konaní pred sudcom Mgr. Andrejom Kekelym v spore žalobcu: S. Z., J.. XX.XX.XXXX, Y. G. M.. P.. H. XXX, XXX XX Y., Š. Q. N., právne zastúpený JUDr. Jánom Notom, advokátom so sídlom 027 54 Veličná 371, IČO: 50 150 464, proti žalovanej: L. U., J.. XX.XX.XXXX, Y. G. N. XXX/XX, XXX XX G., Š. Q. N., právne zastúpená ADVOKÁTSKOU KANCELÁRIOU JUDr. Kuric, s. r. o., so sídlom Dolný Val 11, 010 01 Žilina, IČO: 36 841 200, o zaplatenie 22.112,89 eur s prísl., takto

r o z h o d o l :

Žalobu o zaplatenie sumy 22.112,89 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 22.112,89 eur od 01.04.2014 do zaplatenia zamieta.

Žalovanej proti žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov konania, ako aj trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou zo dňa 20.03.2017 doručenou Okresnému súdu Žilina dňa 22.03.2017 proti žalovanej domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovanú zaplatiť mu sumu 22.112,89 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 22.112,89 eur od 01.04.2014 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania.
2. Podanú žalobu žalobca odôvodnil tým, že si uplatňuje voči žalovanej nárok na zaplatenie peňažného plnenia predstavujúci časť kúpnej ceny vo výške 22.112,89 eur, nakoľko je žalovaná s týmto plnením v omeškaní. Ďalej žalobca uviedol, že na základe zmluvy o prevode vlastníctva bytu zo dňa 19.11.2013 uzavretej medzi ním ako predávajúcim a žalovanou ako kupujúcim nadobudla žalovaná do svojho vlastníctva byt č. XX, nachádzajúci sa bytovom dome na O. W.. XX I. G., miestnej časti V.. V zmysle ust. čl. V písm. b) zmluvy mala žalovaná uhradiť časť kúpnej ceny vo výške 22.112,89 eur do 31.03.2014, s ktorým plnením je žalovaná počnúc dňom 01.04.2014 v omeškaní, a to aj napriek výzvy na plnenie zo dňa 27.10.2016, ktorú žalovaná prevzala dňa 28.10.2016.
3. Súd žalobe vyhovel v plnom rozsahu platobným rozkazom č. k. 6C/21/2017-21 zo dňa 26.04.2017, ktorým žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 22.112,89 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 22.112,89 eur od 01.04.2014 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania.
4. Žalovaná v zákonnej lehote podala proti platobnému rozkazu odpor podaním zo dňa 18.05.2017 doručeným súdu rovnakého dňa. V podanom odpore žalovaná potvrdila, že zo žalobcom uzavrela žalobcom tvrdenú zmluvu o prevode vlastníctva bytu. Medzi stranami zmluvy bolo dohodnuté, že zaplatí kúpnu cenu 91.000,- eur v rozsahu sumy 68.887,11 eur prostredníctvom započítania jej pohľadávky z titulu poskytnutých pôžičiek vo výške 66.587,9 eur s iných jej pohľadávok vo výške 2.299,32 eur proti pohľadávke žalobcu z titulu úhrady tejto časti kúpnej ceny a v rozsahu sumy 22.112,89 eur do 31.03.2014 na bankový účet žalobcu. So žalobcom uzavrela dňa 11.02.2014 dohodu o vyporiadaní v zmysle ust. § 585 Občianskeho zákonníka, ktorou si vzájomne vysporiadali a urovnali všetky nároky vyplývajúce z predmetnej zmluvy vrátane nároku predávajúceho žalobcu na zaplatenie kúpnej ceny 91.000,- eur a v

ktorej zároveň prehlásili, že uzavretím tejto dohody sú všetky ich vzájomné nároky a záväzky vyplývajúce zo zmluvy o prevode vlastníctva bytu v plnom rozsahu vyporiadané tak, že zmluvné strany nemajú navzájom neupokojené žiadne peňažné a nepeňažné splatné a nesplatné nároky tak, ako to vyplýva z ust. čl. II dohody o vyporiadaní. So žalobcom si tak predmetnou dohodou o urovnaní vysporiadali spornosť uplatneného nároku žalobcu voči nej v rozsahu uvedenom v dohode. Žalovaná tak mala za to, že jej pôvodný záväzok na doplatenie kúpnej ceny zanikol predmetnou dohodou o urovnaní a žalobca tak voči nej nemá hmotnoprávny nárok vyplývajúci z objektívneho práva na doplatenie kúpnej ceny. Žalovaná žiadala, aby súd žalobu ako nedôvodnú zamietol a zaviazal žalobcu nahradiť jej trovy konania.
5. Súd uznesením č. k. 6C/21/2017-30 zo dňa 14.06.2017 v zmysle ust. § 267CSP zrušil platobný rozkaz a vyzval žalobcu na vyjadrenie k podanému odporu výzvou zo dňa 14.06.2017. Žalobca aj napriek výzve, ktorá bola doručená jeho právnemu zástupcovi riadne do vlastných rúk, písomné vyjadrenie k podanému odporu v súdom určenej lehote nepodal.
6. Súd nariadil vo veci pojednávanie dňa 05.09.2017.
7. Žalobca až na pojednávaní podal svoje písomné vyjadrenie datované dňa 05.09.2017 k podanému odporu žalovanej proti platobnému rozkazu, ktoré v zásade jeho právny zástupca aj na pojednávaní ústne zopakoval. Žalobca v tomto vyjadrení uviedol, že žalovaná postavila svoju procesnú obranu výlučne na skutočnosti preukazovania uzatvorenia dohody o urovnaní medzi sporovými stranami v zmysle ust. § 585 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Má za to, že predmetný právny úkon je absolútne neplatným právnym úkonom. Príčinou absolútnej neplatnosti je skutočnosť, že posudzovaný právny úkon neobsahuje základné zákonné náležitosti. Za diskvalifikujúcu sa javí skutočnosť, že predmetný právny úkon neurovnáva práva sporné, alebo práva pochybné. Dohoda o urovnaní obsahuje výlučne vágne a nekonkrétne dojednanie, že ňou sú vyporiadané a urovnané všetky ich nároky. Je zrejmé, že dohoda trpí vadou absolútnej neplatnosti aj z dôvodu nedosiahnutia kvalitatívnej úrovne zákonných požiadaviek na právne úkony z hľadiska ich platnosti, akými sú určitosť, zrozumiteľnosť a vážnosť. Dohodou o urovnaní v zmysle ust. § 585 Občianskeho zákonníka si účastníci záväzkového právneho vzťahu odstraňujú spornosť alebo pochybnosť vzájomných práv a povinností tým, že ich ruší a nahrádza ich novými, t. j. doterajší záväzok tak zaniká a je nahradený záväzkom novým, ktorý vyplýva z urovnania. Dohoda o urovnaní je samostatným zaväzovacím dôvodom - právnym dôvodom vzniku záväzku. Po uzavretí dohody o urovnaní sa už veriteľ nemôže domáhať plnenia z pôvodného záväzku, ale len plnenia z nového záväzku z dohody o urovnaní. Účelom urovnania v zmysle tohto ustanovenia je odstrániť spornosť alebo pochybnosť vznikajúcu napr. o tom, či boli splnené predpoklady vzniku alebo zániku určitého práva, spornosť alebo pochybnosť týkajúcu sa výšky pohľadávky, jej splatnosti a pod., pričom spornosť alebo pochybnosť môže byť skutková i právna, objektívna i subjektívna. Urovnaním môžu byť medzi účastníkmi upravené akékoľvek sporné práva, ktorými môžu disponovať. Spornosťou práva v zmysle ust. § 585 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa nemienia súdne spory, ale rozdielny názor účastníkov na otázku existencie, platnosti záväzku, jeho kauzy, či obsahu (napr. v akom rozsahu má byť plnené, kedy a pod.). Stačí, že jednej zo strán sa určité právo, ktoré je súčasťou ich vzájomného právneho vzťahu javí sporným bez ohľadu na to, či spor objektívne existuje. Môže ísť o pochybnosť subjektívnej povahy, ktorej príčinou môže byť aj omyl. Podmienkou platnosti dohody o urovnaní pritom nie je existencia pôvodného (urovnávaného) právneho vzťahu medzi účastníkmi tejto dohody. Účelom urovnania je predísť ďalším nezrovnalostiam alebo sporom tým, že pôvodný záväzok, v ktorom sa sporné právo vyskytlo, sa zruší a nahradí záväzkom novým. Urovnanie sa môže týkať len niektorých vzájomných práv a povinností, ohľadom ktorých účastníci neboli v zhode, ale tiež celého záväzku (záväzkového právneho vzťahu) alebo všetkých doterajších záväzkov medzi účastníkmi, avšak s výnimkou tých práv (a im zodpovedajúcich povinností), na ktoré niektorý z účastníkov nemohol pomýšľať v dobe, keď bola dohoda o urovnaní uzavretá. Doterajší záväzok, ktorý zanikol, je tak nahradený novo dojednaným, ktorý je obsiahnutý v dohode o urovnaní. Dohoda o urovnaní je potom samostatným zaväzovacím dôvodom. Ust. § 586 ods. 1 Občianskeho zákonníka chráni urovnanie pred sankciou neplatnosti pre prípad, že pri uzatvorení dohody o urovnaní došlo k omylu v tom, čo je medzi stranami sporné, či pochybné a teda v akom rozsahu sa má urovnanie týkať doterajšieho záväzku. Omyl jednej, prípadne oboch strán pri uzatváraní dohody o urovnaní, týkajúci sa rozsahu, v akom má byt doterajší záväzok nahradený iným, nemá vplyv na platnosť dohody. Ust. § 586 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa týka prípadov, kde strany pri urovnaní vychádzali z domnelého práva jednej strany, hoci toto právo v čase dojednania neexistovalo. Je nepochybné, že posudzovaný právny úkon neplní zákonom predpokladaný účel a je len simulovaným právnym úkonom. Keby sa aj posudzoval dotknutý právny úkon prísne podľa obsahu a nie podľa zadefinovaného právneho režimu, je nutné konštatovať, že nespĺňa zákonné predpoklady ani pre privátnu nováciu právneho úkonu, ani pre vzdanie sa práva, prípadne odpustenie dlhu. K prípadnému posúdeniu spornej dohody o urovnaní ako dohody o vzdaní sa práva žalobca uviedol, že vzdanie sa

práva je dvojstranným právnym úkonom. Dvojstranným právnym úkonom preto, pretože aj pôvodný dlžník musí mať záujem a prejaviť vôľu na to, že takýto dlh mu bude odpustený. Má za to, že vyjadrenie sa a prejavenie vôle veriteľa o tom, že sa vzdáva práva, resp. odpúšťa dlh, musí byť poňaté konkrétne, zrozumiteľne a určito, aby nebolo pochybnosti o vôli takejto zmluvnej strany. Ďalej má za to si, že nie je možné odvodeným interpretačným spôsobom preukazovať vzdanie sa práva tým, že niekto vyhlási, že má usporiadané všetky nároky vyplývajúce zo zmluvy. Toto nie je platným vzdaním sa práva, ani odpustením dlhu. Súčasne sa žalobca vyjadril k skutkovým okolnostiam uzatvorenia spornej dohody o vyporiadaní, a to tak, že túto podpísal z dôvodu, že v rovnaký deň manžel žalovanej garantoval uhradenie vzniknutej pohľadávky na základe iného právneho základu, a to titulom vrátenia pôžičky. Až na základe uzatvorenej zmluvy o pôžičke podpísal predmetnú dohodu o vyporiadaní veriac tomu, že sa k uspokojeniu svojej pohľadávky dostane iným právnym režimom. K poskytnutiu pôžičky však manželovi žalovanej nikdy nedošlo. Na základe týchto skutočností je zrejmé, že posudzovaný právny úkon je neplatný aj pre rozpor s dobrými mravmi, pretože žalovaná by ním mohla dosiahnuť stav neodôvodnenej výhody a majetkového obohatenia o žalovanú sumu. Zo žiadnej právnej skutočnosti nie je zrejmé, že by skutočnou vôľou žalobcu bolo dlh odpúšťať, resp. sa vzdávať svojho práva na plnenie.
8. Žalovaná sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu na pojednávaní vyjadrila k vyššie uvedenej argumentácii žalobcu tak, že spornú dohodu o urovnaní považuje za platný právny úkon, nestotožňuje sa tak s právnou argumentáciou žalobcu. Má za to, že právne úkony je nutné vykladať s ohľadom na ich obsah a účastníci tohto úkonu bez ohľadu na to, či by súd posúdil tento úkon za dohodu o urovnaní podľa ust. § 585 Občianskeho zákonníka, alebo nie, musí posudzovať túto dohodu s ohľadom na obsah, kde účastníci jednoznačne vyjadrili, a to v ust. čl. II., že nemajú voči sebe žiadne nároky a presne špecifikovali, o aké nároky, z akého zmluvné vzťahu sa jedná. Tieto nároky vyplývajúce zo zmluvy o prevode vlastníctva bytu sú jasne definované číslom vkladu, aj výškou kúpnej ceny. V druhom odseku ust. čl. II. tejto dohody zmluvné strany prehlásili, že uzavretím tejto dohody sú všetky ich vzájomné nároky a záväzky vyplývajúce zo zmluvy o prevode vlastníctva bytu I. XXXXX/XX uvedené v ust. čl. I. tejto dohody v plnom rozsahu vyporiadané, pričom dohoda neuvádza akým spôsobom došlo k ich vyporiadaniu, a že nemajú navzájom neuspokojené žiadne peňažné a nepeňažne, splatné alebo nesplatné nároky vyplývajúce z tejto zmluvy. Čo sa týka údajných dohôd medzi jej manželom a žalobcom, tieto podľa jej názoru nemôžu mať žiaden vplyv na prejednávanú vec, a preto považuje nárok žalobcu za neopodstatnený. K prípadnému vzdaniu sa práva žalobcom, žalovaná prostredníctvom právneho zástupcu uviedla, že sporná dohoda podľa jej názoru nedeklaruje žiadne vzdanie sa práva tak, ako to má na mysli ust. § 574 Občianskeho zákonníka.
9. Súd tak na pojednávaní dňa 05.09.2017 v spore rozhodol vyhláseným rozsudkom č. k. 6C/21/2017-57, ktorým žalobe v celom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 22.112,89 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 22.112,89 eur od 01.04.2014 do zaplatenia a súčasne ktorým žalobcovi proti žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.
10. Súd tak pri tomto svojom rozhodnutí vychádzal z ďalej uvedených skutkových záverov vyplývajúcich z listinných dôkazov produkovaných žalobcom spolu s podanou žalobou a žalovanou spolu s jej odporom proti platobnému rozkazu. Pokiaľ sa týka nových skutkových tvrdení žalobcu uvedených až na pojednávaní dňa 05.09.2017 a k týmto sa viažucemu listinnému dôkazu (listu S. U. zo dňa 30.10.2016 na č. l. 40 spisu), súd na tieto prostriedky procesného útoku a obrany neprihliadal (§ 153 ods. 2 CSP), keďže ich žalobca mohol objektívne predložiť už skôr, a to pred pojednávaním, keďže bol písomné vyzvaný súdom výzvou zo dňa 14.06.2017 na písomné vyjadrenie k odporu žalovanej zo dňa 18.05.2017 v lehote 10 dní od doručenia tejto výzvy. Táto výzva bola spolu s podaným odporom žalovanej proti platobnému rozkazu a listinným dôkazom produkovaným žalovanou doručená právnemu zástupcovi žalobcu dňa 20.06.2017, pričom tento sa k odporu žalovanej proti platobnému rozkazu vyjadril až na pojednávaní dňa 05.09.2017. Žalobca tak bez akýchkoľvek pochybností tieto prostriedky procesného útoku a obrany mohol v spore produkovať v lehote určenej mu súdom na vyjadrenie k odporu proti platobnému rozkazu, teda skôr ako až na pojednávaní, ak by konal starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.
11. Dňa 19.11.2013 uzavreli žalobca ako predávajúci a žalovaná ako kupujúca zmluvu o prevode vlastníctva bytu (dôkaz produkovaný žalobcom na č. l. 7 spisu), ktorou sa žalobca zaviazal previesť na žalovanú vlastnícke právo k bytu č. XX na X. p. vo vchode č. XX bytového domu súp. č. XX postaveného na pozemkoch parcely H.-U. Č..: XXXXX/X, XXXXX/XX, XXXXX/XX, XXXXX/XX, XXXXX/XX, XXXXX/XX M. XXXXX/XX, vrátane spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach, ako aj uvedených pozemkoch o veľkosti 1308/100000, k. ú. V., evidovaný na LV č. XXXX. Žalovaná sa zaviazala žalobcovi zaplatiť dojednanú kúpnu cenu vo výške 91.000,- eur, a to v rozsahu

sumy 68.887,11 eur prostredníctvom započítania jej pohľadávok v tejto výške proti pohľadávke žalobcu na zaplatenie kúpnej ceny v tomto rozsahu a v rozsahu (žalovanej) sumy 22.112,89 eur do 31.03.2014.
12. Súd považoval medzi stranami sporu za nesporné, že vklad vlastníckeho práva k predmetu prevodu podľa zmluvy o prevode vlastníctva bytu zo dňa 19.11.2013 do katastra nehnuteľností bol v prospech žalovanej povolený príslušným okresným úradom, katastrálnym odborom (pod I. XXXXX/XX).
13. Dňa 11.02.2014 uzavreli žalobca (označený v dohode ako predávajúci) a žalovaná (označená v dohode ako kupujúca) dohodu o vyporiadaní (dôkaz produkovaný žalovanou na č. l. 27 spisu). V ust. čl. I. dohody strany sporu vyhlásili, že v roku 2012 (zjavne chyba v písaní) uzavreli písomnú zmluvu o prevode vlastníctva bytu č. I. XXXXX/XX, ktorej predmetom bol byt č. XX na X. p. vo vchode č. XX bytového domu súp. č. XX postaveného na pozemkoch parcely KN-C č.: XXXXX/X, XXXXX/XX, XXXXX/XX, XXXXX/XX, XXXXX/XX, XXXXX/XX M. XXXXX/XX, vrátane spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach, ako aj uvedených pozemkoch o veľkosti 1308/100000, k. ú. V., evidovaný na LV č. XXXX a že kúpny cena uvedených nehnuteľností bola medzi nimi dohodnutá vo výške 91.000,- eur, pričom žalovaná byt nadobudla dňa 04.12.2013 na základe právoplatného rozhodnutia okresného úradu o povolení vkladu vlastníckeho práva. V ust. čl. II. dohody bolo ďalej uvedené, že sa zmluvné strany týmto dohodli, že touto dohodou sú vysporiadané a urovnané všetky ich nároky vyplývajúce zo zmluvy o prevode vlastníctva bytu č. I. XXXXX/XX uvedenej v ust. čl. I. tejto dohody vrátane nároku predávajúceho na zaplatenie kúpnej ceny vo výške 91.000,- eur. Súčasne zmluvné strany prehlásili, že uzavretím tejto dohody sú všetky ich vzájomné nároky a záväzky vyplývajúce zo zmluvy o prevode vlastníctva bytu č. I. XXXXX/XX uvedenej v ust. čl. I. dohody v plnom rozsahu vyporiadané tak, že zmluvné strany nemajú navzájom neuspokojené žiadne peňažné a nepeňažné, splatné alebo nesplatné nároky vyplývajúce zo zmluvy o prevode vlastníctva bytu č. I. XXXXX/XX uvedenej v ust. čl. I. dohody.
14. Súd tak svoje rozhodnutie postavil na právnom posúdení, že žalobca si žalobou uplatňoval nárok na zaplatenie sumy 22.112,89 eur ako časti kúpnej ceny, na ktorej zaplatenie sa zaviazala žalovaná ako kupujúca v zmluve o prevode vlastníctva bytu zo dňa 19.11.2013 podľa ust. § 5 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov, ktorú bolo zároveň potrebné právne posúdiť ako kúpnu zmluvu podľa cit. ust. § 588 OZ. V spore bolo medzi jeho stranami nesporné, že žalobca ako predávajúci si svoj záväzok z predmetnej zmluvy o prevode vlastníctva bytu zo dňa 19.11.2013 splnil a na žalovanú previedol vlastnícke právo k predmetu prevodu, pričom k vecnoprávnym účinkom tejto zmluvy došlo rozhodnutím príslušného okresného úradu o vklade vlastníckeho práva žalovanej k predmetu prevodu do katastra nehnuteľností nesporne zo dňa 04.12.2013 pod č. I. XXXXX/XX (ako je to uvedené v spornej dohode o urovnaní zo dňa 11.02.2014). Súd súčasne vychádzal z toho, že v konaní bolo medzi stranami sporu sporné, či peňažný záväzok žalovanej zaplatiť žalobcovi časť kúpnej ceny v žalovanej sume 22.112,89 eur už zanikol. Žalovaná svoju obranu v spore založila na tom, že jej sporný peňažný záväzok zaplatiť žalobcovi časť kúpnej ceny v sume 22.112,89 eur zanikol na základe dohody o vyporiadaní uzavretej medzi stranami sporu dňa 11.02.2014, ktorú považovala za dohodu o urovnaní podľa ust. § 585 OZ. Súd tak ďalej konštatoval, že v konaní nevyšlo najavo a ani jedna zo strán sporu neprodukovala takéto tvrdenie, že by sporný peňažný záväzok žalovanej zaplatiť žalobcovi časť kúpnej ceny v sume 22.112,89 eur zanikol plnením žalovanej (§ 559 ods. 1 OZ). S odkazom na citáciu z odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu ČR spis. zn. 33Odo/1680/2005 zo dňa 17.10.2007 súd uzavrel, že ak by malo v danom prípade dôjsť medzi stranami sporu k platnému uzavretiu dohody o urovnaní podľa ust. § 585 OZ, musela by mať v zmysle ust. § 585 ods. 2 OZ písomnú formu, keďže pôvodný záväzok žalovanej zaplatiť žalobcovi kúpnu cenu bol dojednaný v písomnej forme. Teda písomné dojednanie strán sporu v takejto dohode by muselo obsahovať určité vymedzenie podstatných náležitostí dohody o urovnaní, t. j. vymedzenie práva (záväzku) a jeho spornosti, ktorého sa dohoda o urovnaní týka a súčasne vymedzenie nového záväzku, ktorý by nahrádzal pôvodný sporný záväzok, ktorý má urovnaním zaniknúť. Predmetná dohoda o vyporiadaní však neobsahuje uvedenie akejkoľvek spornosti v otázke existencie, platnosti akéhokoľvek záväzku jednej z jej strán, jeho kauzy či obsahu (čo, popr. v akom rozsahu, sa má plniť, kedy a pod.) a zároveň ani neobsahuje vymedzenie akéhokoľvek nového záväzku, ktorý by mal sporný záväzok nahradiť. Preto spornú dohodu o vyporiadaní pre absenciu podstatných (esenciálnych) náležitostí (teda pre rozpor so zákonom podľa cit. ust. § 39 OZ) nepovažoval za platne uzavretú dohodu o urovnaní podľa ust. § 585 OZ a teda za tento právny dôvod zániku peňažného záväzku žalovanej zaplatiť žalobcovi časť kúpnej ceny v žalovanej sume 22.112,89 eur. Súd zároveň skúmal, či predmetnú dohodu o urovnaní nemožno z hľadiska jej obsahu považovať za platnú dohodu o odpustení predmetného dlhu žalovanej ako ďalšej možnej formy zániku peňažného záväzku žalovanej zaplatiť žalobcovi časť kúpnej ceny v žalovanej sume 22.112,89 eur. (§ 574 OZ). Vychádzajúc z toho, že dohoda o odpustení dlhu je dvojstranným právnym úkonom medzi dlžníkom a veriteľom, ktorým sa veriteľ celkom alebo sčasti vzdáva svojej pohľadávky, pričom na odpustenie dlhu sa tak vyžaduje,

aby bolo prijaté dlžníkom, súd ďalej uzavrel, že z obsahu spornej dohody o vyporiadaní nevyplýva, že by sporná dohoda zahŕňala (určitý a zrozumiteľný) prejav vôle žalobcu ako veriteľa, že sa vzdáva svojho práva na peňažné plnenie, resp., že žalovanej dlh odpúšťa. (§ 37 ods. 1 OZ) Rovnako súd poukázal v uvedenom kontexte aj na to, že obe strany sporu výslovne v spore namietali, že by v danom prípade sporná dohoda mala obsahovať prejav vôle žalobcu ako veriteľa smerujúcej k odpusteniu predmetného dlhu, ako aj prejav vôle žalovanej ako dlžníka smerujúcej k prijatiu tohto prejavu vôle žalobcu ako veriteľa. Súd tak konštatoval, že spornú dohodu o vyporiadaní zo dňa 11.02.2014 nemožno považovať ani za platne uzavretú dohodu podľa ust. § 574 OZ. Z argumentácie žalovanej v spore podľa názoru súdu zásadne vyplynulo, že spornú dohodu o vyporiadaní zo dňa 11.02.2014 považovala za akési vzájomné písomné potvrdenie (kvitanciu) strán sporu o tom, že nemajú medzi sebou nevyporiadané akékoľvek vzájomné práva a povinnosti z predmetnej zmluvy o prevode vlastníctva bytu zo dňa 19.11.2013, inými slovami povedané, že došlo medzi nimi aj k vyporiadaniu sporného peňažného záväzku žalovanej zaplatiť žalobcovi časť kúpnej ceny v žalovanej sume 22.112,89 eur. Žalobca namietal, že k žiadnemu vyporiadaniu dotknutého peňažného záväzku žalovanej medzi stranami sporu nedošlo a tento záväzok doposiaľ žiadny právne relevantným spôsobom nezanikol. V súvislosti s touto obranou žalovanej súd poukázal na to, že žalovaná akýmkoľvek spôsobom (skutkovo) nekonkretizovala, ako malo dôjsť k vyporiadaniu (zániku; a to či už jeho splnením, nahradením iným záväzkom, príp. započítaním, alebo akoukoľvek inou formou zániku záväzku upravenou v OZ) jej peňažného záväzku zaplatiť žalobcovi časť kúpnej ceny v žalovanej sume 22.112,89 eur.

15. Na základe uvedeného tak súd uzavrel, že žalovaná v konaní nepreukázala žiadny právne relevantný dôvod zániku jej peňažného záväzku z dotknutej zmluvy o prevode vlastníctva bytu zo dňa 19.11.2013 zaplatiť žalobcovi časť kúpnej ceny v žalovanej sume 22.112,89 eur. Zároveň súd konštatoval, že k splatnosti tohto peňažného záväzku došlo v zmysle dojednania strán sporu [ust. čl. V. písm. b) zmluvy o prevode vlastníctva bytu zo dňa 19.11.2013] dňa 31.03.2014, pričom sa tak žalovaná dostala s plnením tohto jej peňažného záväzku do omeškania dňom 01.04.2014 (§ 517 ods. 1 OZ). Z dôvodu omeškania žalovanej s plnením jej peňažného záväzku zaplatiť žalobcovi časť kúpnej ceny v žalovanej sume 22.112,89 eur vzniklo zároveň žalobcovi právo (§ 517 ods. 2 OZ) požadovať od žalovanej úroky z omeškania vo výške podľa cit. ust. § 3 nariadenia Vlády SR č. 87/1995 Z. z., t. j. vo výške 5,25 % ročne (súd má zo svojej činnosti, § 186 ods. 1 CSP, vedomosť, že základná úroková sadzba ECB bola ku dňu 01.04.2014 vo výške 0,25 %) zo sumy 22.112,89 eur od 01.04.2014 do zaplatenia.

16. Proti rozsudku podala žalovaná riadne a včas odvolanie - podaním zo dňa 23.01.2018, ktoré odôvodnila tým, že sa nestotožňuje s právnym a skutkovým záverom súdu prvej inštancie. Žalovaná mala naďalej za to, že dohoda o vyporiadaní uzavretá medzi stranami sporu dňa 11.02.2014 je dohodou o urovnaní podľa ust. § 585 OZ. Touto dohodou si strany sporu vzájomne vysporiadali a urovnali všetky nároky vyplývajúce zo zmluvy o prevode vlastníctva bytu, vrátane nároku predávajúceho - žalobcu na zaplatenie kúpnej ceny vo výške 91.000,- eur a zároveň prehlásili, že uzavretím tejto dohody sú všetky ich vzájomné nároky a záväzky vyplývajúce zo zmluvy o prevode vlastníctva bytu v plnom rozsahu vysporiadané tak, že zmluvné strany nemajú navzájom neuspokojené žiadne peňažné a nepeňažné splatné alebo nesplatné nároky tak, ako to vyplýva z ust. čl. II. dohody o vyporiadaní. Účel sledovaný právnou úpravou urovnania je v zásade odstrániť pochybnosti zmluvných strán a upraviť medzi nimi všetky práva a vzájomné povinnosti. Uzavretím zmluvy o urovnaní teda dôjde k urovnaniu všetkých vzťahov, ktoré sú medzi nimi sporné. Spornosť sa môže týkať aj spornosti samotnej existencie záväzkového vzťahu. Strany sporu dohodou o urovnaní zo dňa 11.02.2014 vysporiadali spornosť uplatneného nároku žalobcu voči nej v rozsahu uvedenom v dohode o urovnaní. Z dikcie ust. čl. II. dohody vyplýva, že uzavretím tejto dohody sú všetky ich vzájomné nároky a záväzky vyplývajúce zo zmluvy o prevode vlastníctva bytu č. I. XXXXX/XX v plnom rozsahu vysporiadané tak, že zmluvné strany nemajú navzájom neuspokojené peňažné a nepeňažné splatné alebo nesplatné nároky. Žalovaná tak mala za to, že pôvodný záväzok, t. j. záväzok na doplatenie kúpnej ceny, ako je tento uplatnený v spore, zanikol dohodou o urovnaní a žalobca nemá hmotnoprávny nárok vyplývajúci z objektívneho práva na doplatenie kúpnej ceny. S poukazom na znenie ust. § 585 ods. 1 OZ žalovaná súčasne uviedla, že uzavretá dohoda má za následok zánik pôvodného sporného záväzku, teda zaplatenia sumy 22.112,89 eur , dohoda je definovaná ako dvojstranný právny úkon, teda strany sporu vyjadrujú svoj súhlas s uzatvorením dohody, ktorý bol založený na báze dobrovoľnosti. Žalobca teda svojim podpisom súhlasil a vyjadril svoj právny záujem na urovnaní, teda, že uzatvorením takejto dohody súhlasí aj s tým, že všetky právne nároky a záväzky vyplývajúce zo zmluvy o prevode vlastníctva bytu č. I. XXXXX/XX uvedenej v ust. čl. 1 tejto dohody sú v plnom rozsahu vyporiadané, tiež ním potvrdil existenciu predošlého záväzku a právny záujem na jeho následnom urovnaní. Formálne náležitosti zmluvy o urovnaní boli dodržané, čo vyplýva z ust. § 585 ods. 2 OZ, v zmysle ktorého ak bol doterajší záväzok zriadený písomnou formou,

musí aj dohoda o urovnaní mať písomnú podobu. Ďalej žalovaná argumentovala tým, že právne úkony je nutné vykladať podľa ich obsahu a vôle účastníkov právnych úkonov, t. j. čo právnym úkonom sledovali. Dohodou o vyporiadaní strany sporu urovnali sporný záväzok z kúpnej zmluvy a deklarovali, že všetky práva a povinnosti sú z tohto právneho úkonu vysporiadané. Právna argumentácia súdu prvej inštancie, že dohoda o vysporiadaní nemá náležitosti dohody o urovnaní a je uzatvorená v rozpore s ust. § 585 OZ je tak podľa jej názoru nesprávna, pretože z tohto ustanovenia vyplýva, že predpokladom urovnania je pochybnosť alebo spornosť práva a povinnosti, určenie predmetu spornosti alebo pochybnosti, úmysel zrušiť pôvodný záväzok a nahradiť ho novým. Dohoda o vysporiadaní uzavretá medzi žalobcom a žalovaným má všetky zákonné predpoklady požadované v ust. § 585 OZ. Skutočnosť, že nevznikol nový záväzok nemôže zakladať neplatnosť tejto dohody, pretože pri urovnaní nemusí apriori vznikať nový nesporný záväzok, ale môže byť deklarované, že sporné záväzky účastníci považujú za vyrovnané. Spôsob vyrovnania nemusí byť obsiahnutý v samotnej dohode o urovnaní, v ktorej deklarujú iba svoju záverečnú vôľu urovnania.
17. Žalobca k podanému odvolaniu aj napriek výzve súdu vyjadrenie nepodal.
18. O odvolaní žalovanej proti rozsudku súdu prvej inštancie č. k. 6C/21/2017-57 zo dňa 05.09.2017 rozhodol Krajský súd v Žiline ako súd odvolací, a to uznesením č. k. 9Co/71/2018-85 zo dňa 10.05.2018, ktorým s odkazom na ust. § 389 ods. 1 písm. b) a § 391 ods. 1 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že v prvom rade je nutné uviesť, že právna kvalifikácia uplatneného nároku je na súde v zmysle zásady „iura novit curia“ (súd pozná právo) a teda žalobca nemusí svoj nárok právne kvalifikovať a ak aj tak urobí, nie je súd touto kvalifikáciou viazaný. V danom prípade sa odvolací súd nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie prezentovaným v napadnutom rozsudku. Podľa názoru odvolacieho súdu vykonané dokazovanie neodôvodňuje prijaté závery súdu prvej inštancie. Ako vyplynulo z vykonaného dokazovania, nebolo v konečnom dôsledku zrejmé, čo sledovali strany prijatím uvedenej dohody o vyporiadaní predloženej žalovanou. Z gramatického aj logického výkladu zmluvy je zrejmé, že strany považovali všetky vzájomné nároky za vysporiadané, skutočnosť, že súd nevedel predmetnú zmluvu priradiť pod žiadnu hypotézu právnej normy, ešte neznamená, že takáto zmluva je neplatná. Treba sledovať vôľu strán, t. j. čo zamýšľali tým, že takúto dohodu uzavreli. Vzhľadom na uvedené preto odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. V ďalšom konaní odvolací súd uložil súdu prvej inštancie vypočuť strany konania, aby mohol presne určiť povahu dohody o vyporiadaní zo dňa 11.02.2014, t. j. čo týmto úkonom strany sledovali a mohol tak jednoznačne posúdiť povahu tohto úkonu, a to aj z pohľadu možnej simulácie iného úkonu, či uzavretia nepomenovaného kontraktu (v zmysle zásady „súd pozná právo“). Bude v prvom rade povinnosťou žalobcu preukázať, čo ho viedlo k uzavretiu takejto dohody a ktoré konkrétne záväzky mali byť vysporiadané.
19. Súd prvej inštancie (ďalej len „súd“) tak v ďalšom konaní po rozhodnutí odvolacieho súdu viazaný v zmysle ust. § 391 ods. 2 CSP právnym názorom odvolacieho súdu, ako aj jeho záväzným pokynom (§ 391 ods. 3 CSP) vykonal dokazovanie výsluchom strán sporu, a to na pojednávaní dňa 09.10.2018.
20. Žalobca vo svojej výpovedi strany sporu (§ 195 CSP) uviedol, že časť kúpnej ceny 22.112,89 eur, ktorej zaplatenia sa žalobou domáha, mu nikdy vyplatená nebola. Spornú dohodu o vyporiadaní nepodpísal v tom zmysle, že mu kúpna cena bola vyplatená. Túto podpísal len z toho dôvodu, že manžel žalovanej S. U. na seba prevzal túto kúpnu cenu, teda spornú dohodu o vyporiadaní podpísal po podpise dohody o prevzatí dlžoby medzi ním a manželom žalovanej. Obsahom tejto dohody bola vlastne suma, ktorá zodpovedala nedoplatenej časti kúpnej ceny za predmetný byt, kde sa S. U. vlastne zaviazal vyplatiť pôžičku na sumu 22.112,89 eur. To bol jediný dôvod. Postavenie manžela žalovanej vníma ako veľmi dôležité. Totižto je to vlastne spor viac menej medzi ním a manželom žalovanej. Vzhľadom k tomu, že peňažnú sumu 22.112,89 eur S. U. neodovzdal, vlastne túto mu mala odovzdať žalovaná, avšak neodovzdala a potom, ako sa S. U. bránil po jeho výzve tým, že žiadnu peňažnú sumu na základe zmluvy o pôžičke neprevzal a nemá tak žiadny záväzok voči nemu, mu neostávalo nič iné, ako sa obrátiť so svojim nárokom na zaplatenie spornej časti kúpnej ceny voči žalovanej na súd.
21. Žalovaná vo svojej výpovedi strany sporu (§ 195 CSP) uviedla, že so žalobcom podpísali spornú dohodu o vyporiadaní na základe toho, že zostal nedoplatok z kúpnej ceny vo výške 22.112,89 eur. Po čase došlo k tomu, že medzi žalobcom a nimi (ňou a jej manželom S. U.) ostali ešte nejaké peniaze súvisiace s podnikaním, ktoré sa nedali nejako dokázať, a preto sa dohodli, že ich vzájomné záväzky a pohľadávky sú touto dohodou vyporiadané. Síce sa v kúpnej zmluve zaviazala, že tieto peniaze doplatí do konca marca 2014, keďže však došli k dohode, že tieto peniaze sú medzi nimi vyporiadané, preto podpísali so žalobcom spornú dohodu o vyporiadaní. Táto dohoda bola uzavretá medzi ňou a žalobcom a ak žalobca tvrdí, že jej sa to v podstate nedotýka, ona naopak tvrdí, že ona je žalovaná a dotýka sa jej to, pretože od roku 2012 má rozhodnutím súdu zrušené bezpodielové spoluvlastníctvo manželov s

jej manželom. Ak sa teda zaviazal jej manžel, že predmetnú sumu vráti, ona s tým nič nemá, je totižto samostatný subjekt. K otázke, akým spôsobom bola započítaná časť kúpnej ceny v sume 68.887,11 eur, žalovaná vypovedala, že išlo ešte o pohľadávku spoločnosti PSR Industry spol. s r.o., kde bola konateľka a jej manžel so žalobcom boli spoločníci. K otázke vyporiadania záväzku na zaplatenie kúpnej ceny v rozsahu žalovanej sumy 22.112,89 eur žalovaná bližšie uviedla, že nevie uviesť presne výšku týchto peňažných prostriedkov, išlo však o niekoľkoročné podnikanie jej manžela so žalobcom a nedopadlo to veľmi dobre. Všetky dlhy však ostali z tohto podnikania na nich, t. j. na ňu a jej manžela. Išlo o podnikanie spoločnosti PSR Industry spol. s r. o., pričom táto spoločnosť mala v banke kontokorentný úver. Jedného dňa však banka tento úver vypovedala a došlo k jeho zosplatneniu cca v sume 250.000,- eur. Tento úver museli splácať len ona s jej manželom, keďže pri uzavretí zmluvy o úvere museli prevziať dlh. Ak teda tieto peniaze nebola schopná vrátiť spoločnosť išlo to na ňu a jej manžela. O tomto žalobca dobre vie. Doteraz tento úver nie je doplatený, pričom sú voči nej vedené exekúcie a túto sumu ani nie je možné presne vypočítať. Teda tieto peniaze ostali na ich pleciach, t. j. jej a jej manžela. Tie peniaze im jednoducho žalobca dlžil. K otázke, čo teda sledovala uzavretím spornej dohody o vyporiadaní, žalovaná vypovedala, že sa so žalobcom dohodli na vyporiadaní všetkých ich spoločných záväzkov, t. j. že všetky ich nároky z predmetnej zmluvy o prevode vlastníctva bytu sú vzájomne vysporiadané, teda, že ona nie dlžná nič žalobcovi a žalobca nie je dlžný nič jej.
22. Inak strany sporu na pojednávaní dňa 09.10.2018 zotrvali zásadne na nimi už produkovanej skutkovej a právnej argumentácii v spore, pričom súd tak pojednávanie odročil na deň 08.11.2018, na ktorom verejne vyhlásil tento rozsudok.
23. Okrem obsahu výpovedí strán sporu, súd vychádzal pri svojom ďalšom rozhodnutí v predmetnej sporovej veci aj zo skutkových zistení uvedených v odsekoch č. 11 až 13 odôvodnenia tohto rozsudku, ku ktorým dospel v pôvodnom konaní do vyhlásenia rozsudku dňa 05.09.2017.
24. Súd súčasne aj napriek sudcovskej koncentrácii (§ 153 CSP) v ďalšom konaní nemohol neprihliadať na žalobcom predložený listinný dôkaz (na č. l. 40 spisu), a to na list S. U. zo dňa 30.10.2016 označený ako „Odpoveď na výzvu na plnenie zo dňa 27.10.2016“ adresovaný právnemu zástupcovi žalobcu JUDr. Jánovi Notovi, advokátovi, v ktorom S. U. uviedol, že v nadväznosti na výzvu JUDr. Jána Notu zo dňa 27.10.2016 zaslanú v mene žalobcu mu oznamuje, že výzva je nedôvodná. Dňa 11.02.2014 síce so žalobcom uzavrel písomnú zmluvu o pôžičke sumy 22.112,89 eur. Predmetnú pôžičku mu však žalobca nakoniec reálne neposkytol a teda nemá voči nemu žiadne neuspokojené nároky voči jeho osobe z titulu pôžičky, o čom svedčí i skutočnosť, že sa žalobca ozval s údajným nárokom po tak dlhom čase.
25. Na základe skutkových zistení súdu a vykonaných dôkazov súd opätovne vec právne posúdil podľa ďalej cit. ustanovení právnych noriem.
26. Súd pri svojom rozhodnutí z hľadiska právneho posúdenia vychádzal z ďalej citovaných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov.
27. Podľa ust. § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) v znení zákona č. 509/1991 Zb. účinnom od 01.01.1992, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.
28. Podľa ust. § 41a ods. 1 OZ v znení zákona č. 509/1991 Zb. účinnom od 01.01.1992, ak neplatný právny úkon má náležitosti iného právneho úkonu, ktorý je platný, možno sa naň odvolať, ak je z okolností zrejmé, že vyjadruje vôľu konajúcej osoby.
29. Podľa ust. § 41a ods. 2 OZ v znení zákona č. 509/1991 Zb. účinnom od 01.01.1992, ak právnym úkonom má byť zastretý iný právny úkon, platí tento iný úkon, ak to zodpovedá vôli účastníkov a ak sú splnené všetky jeho náležitosti. Neplatnosti takého právneho úkonu sa nemožno dovolávať voči účastníkovi, ktorý ho považoval za nezastretý.
30. Podľa ust. § 51 OZ, účastníci môžu uzavrieť i takú zmluvu, ktorá nie je osobitne upravená; zmluva však nesmie odporovať obsahu alebo účelu tohto zákona.
31. Podľa ust. § 516 ods. 1 OZ v znení zákona č. 509/1991 Zb. účinnom od 01.01.1992, účastníci môžu dohodou zmeniť vzájomné práva a povinnosti.
32. Podľa ust. § 516 ods. 2 OZ v znení zákona č. 509/1991 Zb. účinnom od 01.01.1992, ak z dohody nevyplýva nepochybne, že dojednaním nového záväzku má doterajší záväzok zaniknúť, vzniká nový záväzok popri doterajšom záväzku, ak sú pre jeho vznik splnené zákonom požadované náležitosti.
33. Podľa ust. § 517 ods. 1 OZ v znení zákona č. 509/1991 Zb. účinnom od 01.01.1992, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.
34. Podľa ust. § 517 ods. 2 OZ v znení zákona č. 509/1991 Zb. účinnom od 01.01.1992, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z

omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.
35. Podľa ust. § 531 ods. 2 OZ v znení zákona č. 509/1991 Zb. účinnom od 01.01.1992, kto bez dohody s dlžníkom prevezme dlh zmluvou s veriteľom, stane sa dlžníkom popri pôvodnom dlžníkovi.
36. Podľa ust. § 531 ods. 3 OZ v znení zákona č. 509/1991 Zb. účinnom od 01.01.1992, zmluva o prevzatí dlhu vyžaduje, aby sa uzavrela písomnou formou.
37. Podľa ust. § 559 ods. 1 OZ v znení zákona č. 509/1991 Zb. účinnom od 01.01.1992, splnením dlh zanikne.
38. Podľa ust. § 570 ods. 1 OZ v znení zákona č. 509/1991 Zb. účinnom od 01.01.1992, ak sa veriteľ dohodne s dlžníkom, že doterajší záväzok sa nahrádza novým záväzkom, doterajší záväzok zaniká a dlžník je povinný plniť nový záväzok.
39. Podľa ust. § 572 ods. 1 OZ v znení zákona č. 509/1991 Zb. účinnom od 01.01.1992, strany sa môžu dohodnúť, že nesplnený záväzok alebo jeho časť sa zrušuje bez toho, aby vznikol nový záväzok. Ak z dohody nevyplýva niečo iné, zrušovaný záväzok zaniká, keď návrh na jeho zrušenie prijala druhá strana.
40. Podľa ust. § 573 OZ v znení zákona č. 509/1991 Zb. účinnom od 01.01.1992, ak výslovne z písomnej dohody o zrušení záväzku nevyplýva niečo iné, zaniká súčasne aj záväzok druhej strany, a ak už bol splnený, má druhá strana nárok na jeho vrátenie, a to pri peňažnom záväzku spolu s úrokmi. Ak sa strany dohodnú na zrušení časti záväzku, zaniká záväzok druhej strany v rozsahu zodpovedajúcom zrušovanej časti záväzku.
41. Podľa ust. § 574 ods. 1 OZ v znení zákona č. 509/1991 Zb. účinnom od 01.01.1992, veriteľ sa môže s dlžníkom dohodnúť, že sa vzdáva svojho práva alebo že dlh odpúšťa; táto dohoda sa musí uzavrieť písomne.
42. Podľa ust. § 585 ods. 1 OZ v znení zákona č. 509/1991 Zb. účinnom od 01.01.1992, dohodou o urovnaní môžu účastníci upraviť práva medzi nimi sporné alebo pochybné. Dohoda, ktorou majú byť medzi účastníkmi upravené všetky práva, sa netýka práv, na ktoré účastník nemohol pomýšľať.
43. Podľa ust. § 585 ods. 2 OZ v znení zákona č. 509/1991 Zb. účinnom od 01.01.1992, ak bol doterajší záväzok zriadený písomnou formou, musí sa dohoda o urovnaní uzavrieť písomne: to isté platí, ak sa dohoda týka premlčaného záväzku.
44. Podľa ust. § 585 ods. 3 OZ v znení zákona č. 509/1991 Zb. účinnom od 01.01.1992, doterajší záväzok je nahradený záväzkom, ktorý vyplýva z urovnania.
45. Podľa ust. § 587 OZ v znení zákona č. 509/1991 Zb. účinnom od 01.01.1992, i keď strany vyhlásia, že urovnaním sú medzi nimi upravené všetky vzájomné práva, týkajú sa tieto účinky iba právneho vzťahu, v ktorom vznikla medzi nimi spornosť alebo pochybnosť, ibaže z obsahu urovnania nepochybne vyplýva, že sa urovnanie týka aj iných vzťahov.
46. Podľa ust. § 588 OZ v znení zákona č. 264/1992 Zb. účinnom od 01.01.1993, z kúpnej zmluvy vznikne predávajúcemu povinnosť predmet kúpy kupujúcemu odovzdať a kupujúcemu povinnosť predmet kúpy prevziať a zaplatiť zaň predávajúcemu dohodnutú cenu.
47. Podľa ust. § 657 OZ v znení zákona č. 509/1991 Zb. účinnom od 01.01.1992, zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.
48. Súd tak opätovne vychádzal z toho, že žalobca si žalobou uplatňoval nárok na zaplatenie sumy 22.112,89 eur ako časti kúpnej ceny, na ktorej zaplatenie sa zaviazala žalovaná ako kupujúca v zmluve o prevode vlastníctva bytu zo dňa 19.11.2013 podľa ust. § 5 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov, ktorú bolo zároveň potrebné právne posúdiť ako kúpnu zmluvu podľa cit. ust. § 588 OZ.
49. Súd ďalej viazaný pokynmi odvolacieho súdu vyslovenými v uznesení č. k. 9Co/71/2018-85 zo dňa 10.05.2018 upriamil svoju pozornosť na vôľu strán, ktorá bola prejavená v ich dvojstrannom právnom úkone - dohode o vyporiadaní, ktorú strany sporu podpísali dňa 11.02.2014. Vychádzajúc z výsluchu strán sporu (195 ods. 1 CSP) možno konštatovať, že obe strany sporu vo svojej výpovedi zhodne potvrdili, že ich vôľou pri uzatváraní spornej dohody o vyporiadaní zo dňa 11.02.2014 bolo vyporiadať medzi nimi všetky vzájomné práva a záväzky z dotknutej zmluvy o prevode vlastníctva bytu zo dňa 19.11.2013, a to s tým výsledkom, že uzavretím tejto dohody nebudú mať voči sebe navzájom neuspokojené žiadne peňažné a nepeňažné splatné alebo nesplatné nároky vyplývajúce z dotknutej zmluvy o prevode vlastníctva bytu, inými slovami povedané, že žalovaná už nie je povinná titulom akéhokoľvek peňažného záväzku z dotknutej zmluvy o prevode vlastníctva bytu poskytnúť žalobcovi akékoľvek plnenie. Tomu nasvedčuje aj vyjadrenie žalobcu na úvod jeho výsluchu ako strany sporu, kde žalobca uviedol, že v prvom rade chce uviesť, že žalovaná je istým spôsobom v tomto spore nevinne. Postavenie manžela žalovanej S. U. vníma ako veľmi dôležité, je to vlastne spor viac menej

medzi ním a manželom žalovanej. Súčasne tomu nasvedčuje aj skutočnosť, že žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu listom zo dňa 27.10.2016 požiadal titulom vrátania pôžičky o zaplatenie sumy 22.112,89 eur zodpovedajúcej spornej druhej časti kúpnej ceny manžela žalovanej S. U. a až potom, ako mu S. U. plniť odmietol, začal sa domáhať nároku na zaplatenie spornej časti kúpnej ceny od žalovanej. Uvedená vôľa strán sporu tak napokon korešponduje aj s jej prejavom obsiahnutým v texte spornej dohody o vyporiadaní zo dňa 11.02.2014. V čom sa strany sporu vo svojich výpovediach rozchádzali bol samotný spôsob, akým mali byť medzi nimi vyporiadané vzájomné práva a povinnosti z dotknutej zmluvy o prevode vlastníctva bytu zo dňa 19.11.2013, vrátane nároku žalobcu ako predávajúceho voči žalovanej ako kupujúcej na zaplatenie kúpnej ceny v sume 91.000,- eur. Žalobca vypovedal, že spornú dohodu o vyporiadaní uzavrel s tým, že v rovnaký deň mal prevziať na seba záväzok zaplatiť spornú druhú časť kúpnej ceny vo výške 22.112,89 eur manžel žalovanej S. U.. Za týmto účelom aj ako veriteľ uzavrel s manželom žalovanej S. U. zmluvu o peňažnej pôžičke na sumu 22.112,89 eur. Žalovaná vypovedala, že k urovnaniu medzi stranami sporu malo dôjsť z dôvodu, že týmto spôsobom sa mal aj žalobca podieľať na negatívnych hospodárskych výsledkoch obchodnej spoločnosti PSR Industry spol. s r. o., ktorej spoločníkmi boli žalobca a manžel žalovanej a konateľom žalovaná, pričom žalovaná so svojim manželom mali osobne prevziať dlh vo výške 250.000,- eur tejto obchodnej spoločnosti voči banke. Samotný žalobca sa k výpovedi žalovanej vyjadril, že jeho podnikanie s manželom žalovanej skutočne nedopadlo dobre, dotknutá obchodná spoločnosť bola v strate. Ako zodpovedný spoločník vykryl záväzky tejto obchodnej spoločnosti z kúpnej ceny z predaja bytu, a to v podstate z prvej časti kúpnej ceny, teda z prvej splátky za tento byt. Tomuto vyjadreniu žalobcu nasvedčuje aj nesporná skutočnosť, a to znenie ust. čl. V. dotknutej zmluvy o prevode bytu, v zmysle ktorého sa strany sporu ako zmluvné strany dohodli, že prvú časť kúpnej ceny vo výške 68.887,11 eur je kupujúci oprávnený zaplatiť prostredníctvom započítania pohľadávky kupujúceho z titulu pôžičiek (66.587,79 eur) a iných peňažných pohľadávok (2.299,32 eur) popri pohľadávke predávajúceho z titulu kúpnej ceny. Samotná žalovaná uviedla, že ako kupujúca voči žalobcovi ako predávajúcemu nemala žiadnu pohľadávku spôsobilú na započítanie a že týmto spôsobom mala byť vlastne započítaná pohľadávka obchodnej spoločnosti PSR Industry spol. s r. o. Hodnotiac vykonané dôkazy jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti prihliadajúc na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (§ 191 ods. 1 CSP) sa súdu javí, že dôvodom pre vyrovnanie vzájomných nárokov a záväzkov strán sporu, teda v zásade nároku žalobcu na zaplatenie spornej druhej časti kúpnej ceny vo výške 22.112,89 eur, bolo to, že medzi žalobcom ako veriteľom a treťou osobou - manželom žalovanej S. U. (za stavu zrušeného bezpodielového spoluvlastníctva manželov žalobkyne a S. U.) malo dôjsť k dohode o prevzatí dlhu podľa cit. ust. § 531 ods. 2 OZ. Táto dohoda však bola v písomnej podobe dissimulovaná iným (simulovaným) právnym úkonom, a to zmluvou o pôžičke (§ 657 OZ) uzavretou medzi žalobcom ako veriteľom a manželom žalovanej S. U. ako dlžníkom, ktorej predmetom mal byť záväzok manžela žalovanej S. U. vrátiť žalobcovi predmet pôžičky, t. j. peňažnú sumu 22.112,89 eur, teda totožnú sumu, ako bola suma druhej časti kúpnej ceny podľa dotknutej zmluvy o prevode vlastníctva bytu. Tomuto nasvedčuje aj obsah žalobcom predloženého listu S. U. zo dňa 30.10.2016, v ktorom S. U. výslovne potvrdil uzavretie tejto zmluvy o pôžičke písomnou formou dňa 11.02.2014 na sumu 22.112,89 eur (t. j. v deň, kedy bola uzavretá aj sporná dohoda o vyporiadaní medzi stranami sporu), avšak namietal, že mu peňažné prostriedky v celej sume 22.112,89 eur neboli žalobcom nikdy reálne poskytnuté. Žalobca túto skutočnosť aj sám na pojednávaní dňa 09.10.2018 potvrdil. Možno však konštatovať, že samotná dohoda o vyporiadaní uzavretá stranami sporu dňa 11.02.2014 neobsahovala odkladaciu podmienku (§ 36 ods. 1 a 2 veta prvá OZ), na ktorej splnenie by boli viazané účinky (následky) tejto dohody o vyporiadaní. Inými slovami povedané nastanie účinkov spornej dohody o vyporiadaní nebolo podmienené platným uzavretím dohody o prevzatí dlhu (rozumej peňažného záväzku žalovanej z dotknutej zmluvy o prevode vlastníctva bytu zaplatiť žalobcovi spornú časť kúpnej ceny vo výške 22.112,89 eur) manželom žalovanej S. U. uzavretej medzi žalobcom a manželom žalovanej. Odhliadnuc od uvedeného však možno dospieť nepochybne k záveru, že medzi stranami sporu s určitosťou existovala zhoda vôle na vyrovnaní (zániku) peňažného záväzku žalovanej z dotknutej zmluvy o prevode vlastníctva bytu zaplatiť žalobcovi spornú časť kúpnej ceny vo výške 22.112,89 eur.

50. Vychádzajúc tak z vykonaného dokazovania preukázanej vôle strán sporu pri uzatváraní spornej dohody o vyporiadaní zo dňa 11.02.2014, ako aj z určitosti prejavu tejto vôle v texte spornej dohody o vyporiadaní zo dňa 11.02.2014, z ktorého textu možno nepochybne vyvodiť, že touto dohodou mal byť nastolený stav, kedy už neostali neuspokojené žiadne peňažné a ani nepeňažné splatné, či nesplatné nároky strán sporu vyplývajúce z dotknutej zmluvy o prevode vlastníctva bytu medzi nimi uzavretej, možno uzavrieť, že spornou dohodou o vyporiadaní strany sporu mienili medzi iným spôsobiť aj zánik peňažného záväzku žalovanej z dotknutej zmluvy o prevode vlastníctva bytu zaplatiť žalobcovi spornú

časť kúpnej ceny vo výške 22.112,89 eur. Na tomto nemôže nič zmeniť ani argumentácia žalobcu, že spornú dohodu o vyporiadaní by nebol nikdy so žalovanou uzavrel, ak by rovnakého dňa nebol prevzal dlh žalovanej zaplatiť žalobcovi spornú časť kúpnej ceny vo výške 22.112,89 eur. Ako už bolo vyššie zmienené, žalobca dňa 11.02.2014 (teda rovnakého dňa ako so žalovanou spornú dohodu o vyporiadaní) uzavrel s manželom žalovanej S. U. v písomnej forme zmluvu o pôžičke, na základe ktorej mal vzniknúť manželovi žalovanej peňažný záväzok vrátiť predmet peňažnej pôžičky, t. j. peňažnú sumu 22.112,89 eur, zodpovedajúcu sume peňažného záväzku žalovanej z dotknutej zmluvy o prevode vlastníctva bytu zaplatiť žalobcovi druhú časť kúpnej ceny vo výške 22.112,89 eur, ktorú zmluvu o pôžičke žalobca považoval (ako to uviedol aj pri svojom výsluchu na pojednávaní dňa 09.10.2018) za dohodu o prevzatí dlhu žalovanej jej manželom S. U.. Vychádzajúc z tvrdenia žalobcu (ktoré sa, ako už bolo vyššie uvedené, súdu javili ako zodpovedajúce skutočnosti), že manželovi žalovanej S. U. nikdy peňažnú sumu 22.112,89 eur na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 11.02.2014 neprenechal (čo potvrdil aj manžel žalovanej S. U. v liste zo dňa 30.10.2016), ako aj z tvrdenia žalobcu, že touto zmluvou o pôžičke mal v skutočnosti manžel žalovanej S. U. prevziať sporný záväzok žalovanej z dotknutej zmluvy o prevode vlastníctva bytu, možno dospieť k záveru, že žalobca a S. U. zastierali (dissimulovali) dohodu o prevzatí dlhu (§ 531 ods. 2 OZ) a teda záväzok manžela žalovanej S. U. prevziať na seba peňažný záväzok žalovanej z dotknutej zmluvy o prevode vlastníctva bytu zaplatiť žalobcovi druhú časť kúpnej ceny vo výške 22.112,89 eur, iným (simulovaným) záväzkom manžela žalovanej S. U. vrátiť žalobcovi predmet peňažnej pôžičky, t. j. peňažnú sumu 22.112,89 eur vzniknutým na základe simulovanej zmluvy o pôžičke zo dňa 11.02.2014. Dôvod, prečo žalobca s manželom žalovanej S. U. neuzavreli dohodu o prevzatí dlhu a tento právny úkon dissimulovali simulovaným právnym úkonom - zmluvou o pôžičke, sa však vykonaným dokazovaním objasniť nepodarilo. Ak by aj nebolo možné v zmysle cit. ust. § 41a ods. 2 OZ považovať predmetnú zmluvu o pôžičke zo dňa 11.02.2014 za platne uzavretú dohodu o prevzatí sporného dlhu žalovanej, takáto skutočnosť nemôže mať vplyv na platnosť spornej dohody o vyporiadaní uzavretej medzi stranami sporu, keďže táto dohoda z pohľadu jej platnosti a účinkov nebola stranami sporu (vychádzajúc z textu dohody) nijako podmienená platnosťou dohody o prevzatí dlhu, ktorá mala byť uzavretá medi žalobcom a manželom žalovanej. Ak sa aj žalobca odvolával na rozpor spornej dohody o vyporiadaní s dobrými mravmi (z čoho tiež vyvodzoval v zmysle cit. ust. § 39 OZ jej neplatnosť), a to z dôvodu, že spornú dohodu o vyporiadaní so žalovanou uzatváral veriac tomu, že sa k uspokojeniu svojej pohľadávky dostane iným právnym režimom, k čomu však nedošlo a žalovaná by tak na základe spornej dohody o vyporiadaní dosiahla stav neodôvodnenej výhody a majetkového obohatenia o sumu 22.112,89 eur, súd túto argumentáciu žalobcu nepovažoval za dôvodnú. Jednak súd poukazuje na to, že žalobca nepochybne uzatváral spornú dohodu o vyporiadaní prejavujúc svoju slobodnú vôľu a bez nátlaku (súd vychádzal z toho, že žalobca takéto okolnosti uzavretia spornej dohody ani len netvrdil) a súčasne aj zároveň mal možnosť platne v predpísanej forme uzavrieť s S. U. takú dohodu, ktorá by zohľadňovala jeho skutočnú vôľu a spĺňala všetky podstatné náležitosti dohody o prevzatí dlhu podľa cit. ust. § 531 ods. 2 OZ, resp. si ako veriteľ vymieniť v spornej dohode o vyporiadaní uzavretej so žalovanou už vyššie naznačovanú odkladaciu podmienku, k čomu však zo strany žalobcu nedošlo. Takéto pochybenie v konaní žalobcu však nemožno vykladať na ťarchu žalovanej, ktorá nebola účastníkom právneho vzťahu medzi žalobcom a jej manželom S. U., ktorý mal vzniknúť na základe predmetnej zmluvy o pôžičke zo dňa 11.02.2014 a z uvedeného tak vyvodzovať neplatnosť spornej dohody o vyporiadaní pre rozpor s dobrými mravmi (§ 39 OZ). Napokon súd nepovažoval spornú dohodu o urovnaní za zastierajúci právny úkon, ktorý by bol v rozpore so skutočnou vôľou jej účastníkov, strán sporu (ako argumentoval žalobca), keďže táto naopak prejav skutočnej vôle strán sporu, ako už bolo vyššie konštatované, obsahovala.

51. Súd tak vychádzajúc z vyššie uvedených skutkových, ako aj právnych záverov naďalej nepovažoval, z hľadiska právnej kvalifikácie, spornú dohodu o vyporiadaní za dohodu o urovnaní (transactio), keďže nenapĺňala náležitosti podľa cit. ust. § 585 ods. 1 OZ. Urovnávane nároky strán sporu vyplývajúce z dotknutej zmluvy o prevode vlastníctva bytu totižto sporné medzi stranami sporu vôbec neboli [aj keď súd koriguje svoj právny názor uvedený v rozsudku zo dňa 05.09.2017 s ohľadom na argumentáciu žalovanej, že v dohode o urovnaní podľa cit. ust. § 585 ods. 1 OZ nemusí byť vždy urovnávaný záväzok obligatórne nahradený novým záväzkom, ktorú je potrebné považovať za správnu; k tomu viď napr. rozsudok Najvyššieho súdu ČR spis. zn. 28 Cdo 4913/2009 zo dňa 18.02.2010: „Urovnanie sa môže týkať len niektorých vzájomných práv a povinností, ohľadne ktorých účastníci neboli v zhode, celého záväzkového právneho vzťahu alebo všetkých doterajších záväzkov medzi účastníkmi (tzv. generálne urovnanie), avšak s výnimkou tých práv a povinností, na ktoré niektorý z účastníkov nemohol pomýšľať v čase, keď bola zmluva o urovnaní uzavretá. Ustanovenie § 585 ods. 3 obč. zák. treba vykladať s ohľadom na účel urovnania, nie je tak nutné, aby každý z jednotlivých zanikajúcich právnych vzťahov bol nahradený samostatným novým záväzkom. Je možné všetky nahradzované a zrušované

právne vzťahy nahradiť jediným záväzkovým právnym vzťahom, rovnako tak je možné si dojednať, že dohodou o urovnaní všetky (sporné) záväzky medzi stranami zanikajú, a tým predísť prípadným budúcim sporom."; obdobne tiež rozsudok Najvyššieho súdu ČR spis. zn. 28 Cdo 4103/2010 zo dňa 31.01.2012]. Rovnako, súd naďalej nepovažoval spornú dohodu o vyporiadaní za dohodu o odpustení sporného dlhu žalovanej, pričom ohľadom tohto záveru v celom rozsahu odkazuje na dôvody uvedené v odseku č. 14 odôvodnenia tohto rozsudku. Spornú dohodu nebolo možné považovať ani za dohodu podľa cit. ust. § 516 OZ (kumulatívnu nováciu), keďže pri tejto doterajší záväzok (v danom prípade záväzok žalovanej z dotknutej zmluvy o prevode vlastníctva bytu zaplatiť žalobcovi druhú časť kúpnej ceny vo výške 22.112,89 eur) nezaniká a dochádza iba k zmene jeho obsahu (predmetu). V danom prípade však vôľa strán nepochybne nesmerovala k takémuto následku a samotný obsah spornej dohody o urovnaní kumulatívnu nováciu neobsahuje. Rovnako spornú dohodu nebolo možné podriadiť pod právny režim dohody podľa cit. ust. 570 ods. 1 OZ (privatívna novácia), keďže pri tejto dochádza síce k zániku pôvodného záväzku, avšak súčasne je tento dohodou nahradený novým záväzkom. Opätovne však súd musí uviesť, že strany sporu nepochybne nemali vôľu nahradiť záväzok žalovanej z dotknutej zmluvy o prevode vlastníctva bytu zaplatiť žalobcovi druhú časť kúpnej ceny vo výške 22.112,89 eur iným novým záväzkom žalovanej a ani to nevyplýva z obsahu spornej dohody o vyrovnaní. Napokon v danom prípade nemožno spornú dohodu o vyrovnaní považovať ani za dohodu o zrušení záväzku (disolúciu) podľa cit. ust. 572 ods. 2 OZ, keďže dohoda podľa cit. ust. § 572 ods. 2 OZ spôsobuje podľa ust. § 573 OZ aj zánik synalagmatického záväzku druhej strany s výnimkou prípadov, kedy výslovne vyplýva z písomnej dohody niečo iné. V danom prípade však strany sporu s určitosťou nemali vôľu zrušiť ich synalagmatické záväzky vyplývajúce z dotknutej zmluvy o prevode vlastníctva bytu, resp. zrušiť len záväzok žalovanej zaplatiť kúpnu cenu. Takáto vôľa nevyplýva napokon ani z jej prejavu zachytenom v texte spornej dohody o vyporiadaní zo dňa 11.02.2014.

52. Vychádzajúc z vyššie spomenutých skutkových a právnych záverov súd zohľadniac taktiež závery odvolacieho súdu vyslovené v uznesení č. k. 9Co/71/2018-85 zo dňa 10.05.2018 považoval stranami sporu dňa 11.02.2014 uzavretú dohodu o vyporiadaní za inominátnu (nepomenovanú) dohodu podľa cit. ust. § 51 OZ, keďže táto dohoda, ako bolo uvedené v predchádzajúcom odseku odôvodnenia tohto rozsudku, nemá charakter osobitne OZ upravenej zmluvy (dohody) účastníkov záväzkovo-právneho vzťahu spôsobujúcej zánik záväzku. Sporná dohoda o vyporiadaní tak bola právnou skutočnosťou, ktorá spôsobila zánik žalovaného peňažného záväzku žalovanej z dotknutej zmluvy o prevode vlastníctva bytu zaplatiť žalobcovi druhú časť kúpnej ceny vo výške 22.112,89 eur. Keďže ku dňu podpisu predmetnej dohody o vyporiadaní, t. j. ku dňu 11.02.2014, došlo k zániku žalovaného peňažného záväzku žalovanej ešte pred jeho splatnosťou (dňa 31.03.2014), žalovaná sa s jeho plnením ani nemohla dostať do omeškania. Žalobcovi tak z tohto dôvodu nemohlo vzniknúť ani žalobou uplatnené právo na zaplatenie úrokov z omeškania podľa cit. ust. § 517 os. 2 OZ.

53. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov tak súd dospel k záveru o nedôvodnosti žaloby, a preto ju v celom rozsahu zamietol.

54. Podľa ust. § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

55. Podľa ust. § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

56. Podľa ust. § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

57. Podľa ust. § 396 ods. 3 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

58. Súd napokon rozhodol v zmysle ust. § 262 ods. 1 CSP v spojení s cit. ust. § 396 ods. 3 CSP o nároku na náhradu trov konania vrátane trov odvolacieho konania, a to s poukazom na plný úspech žalovanej vo veci podľa ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanej priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania, ako aj trov odvolacieho konania v plnom rozsahu 100 %.

59. O samotnej výške tejto náhrady trov konania rozhodne súd podľa ust. § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Žilina.
Podľa ust. § 125 ods. 1 CSP, odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.
Podľa ust. § 125 ods. 2 CSP, odvolanie urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.
Podľa ust. § 125 ods. 3 CSP, odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.
Podľa ust. § 363 CSP, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisovej značky konania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).
Podľa ust. § 364 CSP, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.
Podľa ust. § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.
Podľa ust. § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.
Podľa ust. § 365 ods. 3 CSP, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.
Podľa ust. § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak
a) sa týkajú procesných podmienok,
b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.
Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).